

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

PANTEBOY
ΜΕ ΤΗ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σερά: Αβαλίδ
Βιβλίο 1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Περιεχόμενα

Μα πού πήγε ο πατέρας;	07
Μα ποια ήταν, τέλος πάντων, η νέα βασίλισσα;	13
Και πού τα ήξερε όλα αυτά η Αμαλίτσα;	17
Γιατί κλαίει ο πατέρας;	23
Θα την προλάβει τη βασίλισσα;	29
Μετά τη λύπη έρχεται η χαρά	33
Το δώρο του Οδυσσέα	42
Μετά τη χαρά έρχεται η λύπη	46
Τι θα γίνουν όταν μεγαλώσουν;	50
Ένα πολύ παράξενο όνειρο	59
Ραντεβού με τη βασίλισσα	64

Μα πού πήγε ο πατέρας;

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΖΕΣΤΟ ΠΡΩΙΝΟ του 1850, όταν ξύπνησε η Αμαλία, το σπιτάκι τους ήταν τόσο ήσυχο, που άκουγε τις μύγες να πετάνε. *Μα πού είναι ο πατέρας; Τι έγινε;* αναρωτήθηκε ανήσυχη τρίβοντας τα μάτια της. Ποτέ δεν ξυπνούσε από μόνη της η Αμαλία, ήταν υπναρού. Κάθε πρωί, μόλις έβγαινε ο ήλιος, την ξυπνούσαν τα βήματα του πατέρα της, του κυρ Λάμπρου, που μπαινόβγαινε στο σπίτι. Έβγαινε να ταΐσει τις κότες, έμπαινε να φέρει ξύλα για το τζάκι, έβγαινε να φέρει νερό απ' την πηγή, έμπαινε για να το βράσει με τσάι του βουνού, έβγαινε για να φέρει μέλι απ' το πιθάρι, έμπαινε για να βάλει το μέλι στο τσάι και να ζεστάνει στη φωτιά ένα κομμάτι πίτα. Μόλις τα ετοίμαζε όλα, έβαζε μια γαϊδουροφωνάρα στην κόρη του:

– ΑΜΑΛΙΑΑΑΑΑΑ, ξύπνα, πλημμύρισε το ρέμα και θα πνιγούμε!

Μετά γελούσε με το βροντερό του γέλιο:

– ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ!

Και της έφερνε το αρωματικό τσάι δίπλα στη μύτη της, για να την κάνει να σηκωθεί απ' το κρεβάτι.

Τρελαινόταν για τσάι με μέλι η Αμαλία. Μπορούσε να το πίνει όλη μέρα. Και μάλιστα, τις καλές χρονιές, με τα πολλά λουλούδια, όταν το μέλι που έβγαζαν οι μέλισσες του μπαμπα της ήταν πολύ αρωματικό, της άρσεσε να βουτάει το δάχτυλό της μέσα στο βάζο στα κρυφά και μετά να το γλείφει με κάθε γουλιά τσαγιού που κατάπινε.

Σήμερα, όμως, ούτε ρέμα πλημμύρισε ούτε φωτιά άναψε ούτε τσάι μύρισε. Τι συνέβη; Η Αμαλία πετάχτηκε πάνω ανήσυχη, έριξε όπως όπως ένα σάλι στους ώμους της και παραμέρισε την κουρελού που είχε το σπιτάκι τους αντί για πόρτα. Η κυρα-Μένη, η γειτόνισσα, σκούπιζε τα φύλλα από τον χωμάτινο δρόμο της Κυψέλης, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

– Είδες τον πατέρα μου, κυρα-Μένη; ρώτησε το κορίτσι με αγωνία. Δεν είναι σπίτι. Πού είναι;

– Στα Τουρκοβούνια θα 'ναι, καλέ, στα μελίσσια του.

– Μα ποτέ δεν πάει στα μελίσσια χωρίς πρώτα να μου φτιάξει τσάι, να με ξυπνήσει.

– Μωρέ τι μας λες! Δε σου φτιάξανε το τσαγάκι σου; Δεκατριών χρονών κοπέλα είσαι, εσύ έπρεπε να φτιάχνεις το τσάι, όχι ο πατέρας σου. Αλλά δε φταις εσύ, φταίει αυτός που σ' έστειλε σχολείο με τις πλουσιοκόρες και σε κακόμαθε...

– Μάνα, άσε το κορίτσι ήσυχο κι έλα να βρεις την πουκαμίσια μου. Πού την έβαλες πάλι; ακούστηκε μια αγορίστικη φωνή από μέσα.

Ήταν ο γιος της, ο Οδυσσέας, που είχε μεγάλη αδυναμία στην Αμαλίτσα. Ήταν πια κοινό μυστικό. Όλοι οι γειτόνοι τον είχαν πάρει χαμπάρι και τον ψιλοκοροϊδεύανε.

– Πάλι ορέχτηκε σύκα η Αμαλίτσα, Οδυσσέα; του φώναζαν όταν τον έβλεπαν σκαρφαλωμένο στη συκιά τους να διαλέγει τα πιο μελωμένα.

Δεν τον ένοιαζε καθόλου όμως. Κι όταν σκότωνε κανέναν λαγό στο κυνήγι, αντί να τον φάει, τον έφερνε πεσκέσι στον κυρ Λάμπρο, για να φάει λίγο κρεατάκι το κορίτσι μας. Ο κυρ Λάμπρος τον είχε καταλάβει κι αυτός ότι τη γλυκοκοιτούσε την κόρη του – δεν ήρθε να του τη ζητήσει, μάλλον γιατί περίμενε να μεγαλώσει λιγάκι. Κάθε τόσο, μάλιστα, την πείραζε την Αμαλία:

– Άντε βιάσου, κόρη, γιατί σε περιμένει ο γαμπρός από δίπλα. Δεκαεννιά χρονών εκείνος, δεκατριών εσύ, σε δυο τρία χρόνια θα 'χουμε στέφανα, όπως βλέπω.

Η Αμαλίτσα μούτρωνε. Καθόλου δεν της άρεσε αυτό το αστείο. Έβλεπε τα κορίτσια γύρω της να παντρεύονται και να γεννοβολάνε τόσο μικρά και σκοτεινίαζε η ψυχή της.

– Εγώ έχω ορκιστεί στη μάνα μου: πρώτα θα γίνω δασκάλα και μετά θα φας κουφέτα από τον γάμο μου! του 'λεγε συννεφιασμένη.

– Κουφέτα; Βλέπω, πήραν τα μυαλά σου αέρα! Τα κουφέτα είναι για τους αρχόντους, κόρη μου. Εμείς είμαστε φτωχοί, σαλιγκάρια κι ελιές θα κερνάμε στις χα-

ρές σου, γελούσε κι αυτός και σταματούσε το αστείο, για να μην τη νευριάσει κι άλλο.

Η Αμαλία είπε καλημέρα στον Οδυσσέα, άφησε τη μάνα του να παραμιλάει και μπήκε ξανά μέσα στο σπίτι. Δεν την άντεχε τη φλυαρία της κυρα-Μένης, αν και ήξερε πως δεν τα λέει για κακό. Απλώς της φαινόταν περίεργο να μεγαλώνει ένα φτωχό κορίτσι όπως αυτή σαν να 'τανε η κόρη του πρωθυπουργού. Πού ακούστηκε να πηγαίνει κορίτσι σχολείο; Όλα με το σπίτι και τις δουλειές τρέχανε κάθε μέρα. Η ίδια η κυρα-Μένη, μάλιστα, δεν έκανε μόνο τις δουλειές του δικού της σπιτιού. Μόλις τελείωνε, πήγαινε και βοηθούσε στο καθάρισμα της εξοχικής έπαυλης του ναυάρχου Μάλκομ – το μοναδικό σπίτι στην Κυψέλη που έμοιαζε με παλατάκι μπροστά στις δικές τους παράγκες. Όχι μόνο δε βαρυγκομούσε, αλλά ήταν και περήφανη που κυκλοφορούσε στο σπίτι της αριστοκρατίας, αυτή, μια φτωχή αγρότισσα, που ο πατέρας της πέθανε από το πολύ κρασί.

Η αλήθεια είναι, όμως, πως ο πατέρας της Αμαλίας ήταν ξεχωριστός, δε φερόταν όπως οι άλλοι. Την είχε παραχαϊδέψει. Ειδικά από τη μαύρη μέρα που πέθανε η μανούλα της, από τη μέρα που ορφάνεψαν και οι δύο, ο πατέρας είχε απλώσει σαν άγγελος τις φτερούγες του πάνω από τη μονάκριβη κόρη του. Μην κρυσώσει, μην πεινάσει, μην κλάψει. Κανένας άλλος μεροκαματιάρης άνθρωπος στην Κυψέλη ή στην Αθήνα δε μεγάλωνε έτσι το κορίτσι του. Αντίθετα μάλιστα. «Να μά-

θετε να μαγειρεύετε, να πλένετε, να περιποιείστε τα ζωντανά, να αρμέγετε το γάλα, να καθαρίζετε το σπίτι», αυτά έλεγαν οι γονείς στις θυγατέρες τους. Οι δουλειές δεν τελείωναν ποτέ για τα κορίτσια. Έπρεπε να μάθουν από μικρές, για να μπορέσουν σε λίγα χρόνια να παντρευτούν και να αναλάβουν το σπιτικό το δικό τους. Να τους φροντίζουν όλους, μέχρι να πεθάνουν – αυτός ήταν ο προορισμός τους.

Ο πατέρας της, όμως, εκτός που της είχε μεγάλη αδυναμία, το είχε υποσχεθεί και στη γυναίκα του όταν εκείνη ήταν στα τελευταία της.

– Το παιδί θα τελειώσει το σχολείο, ορκίσου, Λάμπρο μου, του είχε πει εκείνη πριν ξεψυχήσει. Εγώ δεν μπόρεσα να γίνω δασκάλα, που ονειρευόμουν, αλλά αυτή θα γίνει, ακόμα κι αν χρειαστεί να γυρίσω απ' τον άλλο κόσμο να τη βοηθήσω. Το χτήμα με τις ελιές, που μου δώσανε για προίκα, το 'χω τάξει στο παιδί. Δε θα το πειράξεις, ακόμα κι αν πεθαίνετε από την πείνα. Θα το πουλήσεις όταν έρθει η ώρα, για να πληρώσεις ότι χρειαστεί για να γίνει δασκάλα.

Όλη η γειτονιά το ήξερε πως η μάνα της, η Μαριγώ, όμορφη και καλόψυχη σαν την Παναγιά, είχε μεγάλα όνειρα για τη μοναχοκόρη της. Αυτή ήταν που επέμενε να τη βαφτίσουν Αμαλία αντί για Λεμονιά. Είχε δει τυχαία την καινούρια βασίλισσα, τον πρώτο καιρό που έφτασε στην Αθήνα από τη μακρινή πατρίδα της, τη Βαυαρία, και είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ήταν σαν νεραϊδούλα η βασίλισσα Αμαλία. Δε-

καεφτά χρονών κορίτσι, λευκή σαν πορσελάνη. Οι μπούκλες της ανέμιζαν στον αέρα και τα γκριζογάλανα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα από χαρά, καθώς κάλπαζε με το κατάλευκο άλογό της κάτω από τον ζεστό ήλιο στην οδό Πατησίων. Μια στιγμή, εκεί που κάλπαζε χαμογελαστή, εμφανίστηκε μπροστά στο άλογό της μια καμήλα. Οι Τούρκοι, φεύγοντας από την Αθήνα, είχαν εγκαταλείψει εδώ καμιά διακοσαριά καμήλες με τα καμηλάκια τους. Οι Έλληνες δεν τις ήθελαν, γιατί δεν μπορούσαν να τις θρέψουν, και έτσι τις άφησαν να κυκλοφορούν ελεύθερες παντού. Το άλογο της βασίλισσας τρόμαξε και σηκώθηκε στα δύο πόδια μ' ένα χλιμίντρισμα. Το κορίτσι, όμως, ατάραχο, έσκυψε, του ψιθύρισε κάτι στ' αυτί και χάιδεψε τη ράχη του. Το άλογο ηρέμησε μονομιάς και η νεαρή βασίλισσα χαμογέλασε στον κόσμο που είχε μαζευτεί και χάζευε τη σκηνή. Η μάνα της μικρής Αμαλίας δεν την ξέχασε ποτέ αυτή την εικόνα.

– Αμαλία να το πούμε το κορίτσι μας, αγαπημένε μου, είπε στον άντρα της σηκώνοντας το μωρό που μόλις είχε γεννήσει στον αέρα. Μακάρι να γίνει γενναία και όμορφη όσο αυτή!

Μα ποια ήταν, τέλος πάντων,
η νέα βασίλισσα;

ΚΙ ΕΤΣΙ, ΤΗ ΒΑΦΤΙΣΑΝ ΑΜΑΛΙΑ τη μικρούλα τους, και
ας έλεγε ο νονός της ότι αυτοί οι ξένοι βασιλιάδες εί-
ναι άχρηστοι και κλέβουν τους φτωχούς Έλληνες για
να κάνουν τα λούσα τους. Δεν ήταν ο μόνος, όλοι σχο-
λίαζαν τον Όθωνα και την Αμαλία από τη στιγμή που
ήρθαν στην Ελλάδα. Στην αρχή, είχαν θαμπωθεί από
τα νιάτα και την ομορφιά τους.

Είχε βουίξει η Αθήνα όταν μαθεύτηκε από στόμα
σε στόμα το νέο για τον μεγάλο χορό. Τον οργάνωσε ο
βασιλιάς Όθωνας, για να καλωσορίσει τη νεαρή νύφη
στην καινούρια της χώρα. Οι πλούσιοι τσακόνονταν
για το ποιος θα πρωτοπάρει πρόσκληση. Οι κυρίες φώ-
ναζαν τις μοδίστρες ή άνοιγαν τα μπαούλα τους κι έφα-
χναν τις πιο ωραίες τουαλέτες, για να κάνουν εντύπω-
ση στο παλάτι.

Για να φτάσουν στο παλάτι, φορούσαν πάνω από
τα γοβάκια τους τα παπούτσια του συζύγου τους και
ανέβαιναν σ' ένα γαϊδουράκι για να μη λασπωθούν,

αφού κανονικοί δρόμοι δεν υπήρχαν. Μερικές είχαν χαμάληδες που τις κουβαλούσαν στην πλάτη τους. Οι κύριοι, που ήξεραν μόνο καλαματιανό, προσπαθούσαν με δασκάλους να μάθουν βαλς και μαζούρκα, για να χορέψουν με την πανέμορφη βασίλισσα. Τα κρασιά έρεαν σε αφθονία και τα φαγητά ήταν σπεσιαλιτέ της γαλλικής κουζίνας – αυτά ήθελε η αριστοκρατία, ακριβά πατέ συκωτιού και κορμό μπισκότων· οι ελιές και η φασολάδα ήταν για τον λαό.

– Και ποιος τα πληρώνει όλα αυτά τα γλέντια και τα χρυσοκέντητα φουστάνια της Γερμανίδας; Εμείς, που δεν έχουμε δεύτερο βρακί να βάλουμε, μουρμούριζαν οι κακές γλώσσες.

– Τι σας φταίει, βρε φαρμακόστομοι, ο χορός; έλεγε η Μαριγώ. Να μην το καλωσορίσουμε το ξένο κορίτσι; Άφησε τα παλάτια της και τη χώρα της και ήρθε εδώ, τόσο μακριά απ' το σπίτι της. Είναι η πρώτη βασίλισσα της Ελλάδας. Να μην τη γλυκάνουμε;

Είχαν περάσει χρόνια από τότε, αλλά τα κουτσομπολιά για τη βασίλισσα δε σταμάτησαν ποτέ. Οι μισοί λέγανε πόσο αγάπησε την Ελλάδα και τι όμορφη που ήταν πάνω στο άλογό της όταν κατέβαινε να κάνει μπάνιο στο Φάληρο. Οι άλλοι μισοί διαφωνούσαν:

– Πού ακούστηκε παντρεμένη γυναίκα να πηγαίνει μόνη της μ' έναν μαύρο να κάνει μπάνιο; μουρμούριζαν με κακία.

– Μα αυτός είναι ο υπηρέτης της και φρουρός της, τον έφερε από τη Μάλτα, απαντούσαν οι άλλοι.